

Arrest

nr. 253 371 van 22 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie van 27 november 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat I. ROOX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 december 2018 een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart, dit in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse schoonbroer.

1.2. Op 17 juni 2019 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker diende op 17 juli 2019 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart, dit in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse schoonbroer.

1.4. Op 21 november 2019 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf.

1.5. Verzoeker diende op 19 december 2019 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart, dit in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse schoonbroer.

1.6. Op 15 juni 2020 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker diende op 3 juli 2020 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart, dit in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse schoonbroer.

1.8. Op 27 november 2020 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 27 november 2020 legt de verwerende partij tevens een inreisverbod voor drie jaar op. Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam S.

voornaam B.

geboortedatum [...]

geboorteplaats A.

nationaliteit Marokko

In voorkomend geval, alias

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27 f 1 2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

Artikel 74/11 §1. tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of,

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering met uitgevoerd werd

Er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn zus De eerste drie aanvragen, ingediend op 19.12.2018, 17.07.2019 en 19.12.2019, werden geweigerd op 17.06.2019, 21.11.2019 en 15.06.2020 Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de Tweede weigering die zonder bevel was Betrokkene werd nochtans door de stad Bilzen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ging tegen geen van deze weigeringen in beroep en diende op 03.07.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging m op basis van artikel 47/1 2° met dezelfde referentiepersoon Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet n Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn zus. De eerste drie aanvragen, ingediend op 19.12.2018, 17.07.2019 en 19.12.2019, werden geweigerd op 17.06.2019, 21.11.2019 en 15.06.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de tweede weigering die zonder bevel was. Betrokkene werd nochtans door de stad Bilzen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijding van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ging tegen geen van deze weigeringen in beroep en diende op 03.07.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar met toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt met dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

"Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten".

Hij betoogt als volgt:

"De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en
- de duur van het inreisverbod

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

Artikel 74/II§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van de afgifte van de bijlage 20. Verzoeker diende immers opnieuw een aanvraag gezinshereniging in opzichtsens zijn Nederlandse schoonbroer. Deze aanvraag werd opnieuw geweigerd.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Men motiveert het opleggen van het inreisverbod in de bestreden beslissing het volgende :

"1. Voor het vrijwillig vertrek is er geen enkele termijn toegestaan Er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een gezinshereniging op basis van artikel 47/1 met zijn zus.

...

Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtvoordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. "

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd."

Krachtens Artikel 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, kan een beslissing tot verwijdering inderdaad gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu werd een inreisverbod van maar liefst 3 jaar opgelegd om de reden dat verzoeker probeerde zijn verblijf te regulariseren.

Er wordt nergens rekening gehouden met het feit dat verzoeker altijd in het bezit was van een attest van immatriculatie en dat hij steeds probeerde nieuwe documenten bij te brengen om aan de voorwaarde van artikel 47 Vw. te voldoen. Er dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Het is dan ook zeer merkwaardig dat de bestreden beslissing stelt dat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker heeft immers reeds jaren een vast adres dat gekend is bij DVZ.

Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Zelfs als de bestreden beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval van verzoeker.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximum-termijn van drie jaar.

Door onmiddellijk de maximumtermijn op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. 'Het belang van de immigratiecontrole' verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarvan verzoeker gewag maakt in zijn ondersteunend betoog, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. In casu is de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd in haar verschillende componenten. Meer bepaald wordt duidelijk uiteengezet waarom er een inreisverbod wordt opgelegd en waarom de duur ervan wordt bepaald op drie jaar. Verzoeker toont niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Dat verzoeker de motieven kent, blijkt uit het feit dat hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het opleggen van het inreisverbod is gesteund op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)"*

2.6. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dus dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De bestreden beslissing herinnert op dit vlak aan wat kan worden gelezen in de bevelscomponent van in punt 1.8. bedoelde bijlage 20 die de verwerende partij samen met de bestreden beslissing heeft betekend aan verzoeker, met name de redenen waarom er geen enkele termijn is toegestaan aan verzoeker voor een vrijwillig vertrek. In dit geval moet de verwerende partij een inreisverbod opleggen. Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen de bijlage 20 van 27 november 2020, waardoor dit een definitieve beslissing is. Verzoeker kan het thans bestreden inreisverbod niet aanwenden om motieven die figureren in het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het gepaard gaat, te bekritisieren. Anders oordelen en toelaten dat verzoeker een motief van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 november 2020 alsnog inhoudelijk bekritiseert, komt neer op het schenden van het definitief karakter van deze beslissing (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat het zeer merkwaardig is dat de bestreden beslissing stelt dat er een risico op onderduiken is.

2.7. Aangezien de bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan verzoeker in zijn ondersteunend betoog niet dienstig verwijzen naar artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.8. Voor wat betreft de duur van het inreisverbod, werd deze zoals reeds gezegd bepaald op drie jaar. De bestreden beslissing herinnert aan de opeenstapeling van aanvragen gezinshereniging die telkens uitmondten in een beslissing tot weigering van verblijf, die tot twee keer toe gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

“Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15 12 1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of engine zonder de nabijheid van zijn zus en ondanks het precaire verblijf in België Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar met toe in staat zou zijn Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt met dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2.9. Verzoeker kan de voormelde passage niet dienstig gaan verengen en betogen dat er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd *“om de reden dat verzoeker probeerde zijn verblijf te regulariseren”*.

2.10. Verzoeker kan wel worden gevolgd wanneer hij betoogt dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Verzoeker stelt in dit verband dat nergens *“rekening gehouden [wordt] met het feit dat verzoeker altijd in het bezit was van een attest van immatriculatie en dat hij steeds probeerde nieuwe documenten bij te brengen om aan de voorwaarde van artikel 47 Vw. te voldoen”*. De verwerende partij heeft reeds tot driemaal toe vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon en evenmin dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De vierde aanvraag waarnaar de bestreden beslissing verwijst, is eveneens uitgemond in een beslissing met gelijkaardige vaststellingen. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij deze opeenstapeling van aanvragen tot gezinshereniging niet beoordeelt als een positief gegeven en dus niet bestempelt als een specifieke omstandigheid die een kortere duur van het inreisverbod kan verantwoorden.

2.11. De Raad ziet niet in hoe uit het feit dat de verwerende partij in casu een inreisverbod voor de duur van drie jaar heeft opgelegd, kan worden afgeleid dat zij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan het geval of dat zij geen individueel onderzoek heeft gedaan. Verzoeker laat na dit verder te verduidelijken en te concretiseren.

2.12. Verzoeker kan worden gevolgd wanneer hij opwerpt dat *“het belang van de immigratiecontrole”* een vaag begrip is, maar er kan in de bestreden beslissing meer worden gelezen dan dat. Dit begrip maakt niet dat alles wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing onder de hoofding *“drie jaar”* moet worden genegeerd.

2.13. Zoals zij zelf terecht opmerkt in haar nota, moet de verwerende partij motiveren waarom ze een inreisverbod van drie jaar oplegt en moet ze niet motiveren waarom ze niet opteert voor een kortere duur.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.14. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de hoorplicht.

Hij betoogt als volgt:

“Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verzoeker werd niet gehoord vooraleer er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Om een schending van de hoorplicht vast te stellen is het bovendien niet nodig om aan te tonen dat de administratie daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker was gehoord en de administratie kennis had van de aangereikte elementen.

Het betreft veeleer een redelijkheids criterium waarbij het volstaat dat de verzoeker aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing.”

2.15. Verzoeker kan in zijn ondersteunend betoog niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat van toepassing is op verwijderingsmaatregelen, wat de bestreden beslissing niet is.

2.16. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is thans het geval, aangezien het inreisverbod is geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

2.17. Verzoeker reikt geen elementen aan die, mocht hij zijn gehoord door de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof, tot een andersluidende beoordeling hadden kunnen leiden. Gelet op het gestelde in punt 2.16 kan verzoeker niet worden gevolgd wanneer hij opwerpt dat het *“niet nodig [is] om aan te tonen dat de administratie daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker was gehoord en de administratie kennis had van de aangereikte elementen”*.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.18. In een derde middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 74/13 Vw en artikel 8 EVRM; Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht”*.

Hij betoogt als volgt:

“De verwerende partij dient in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden het gezins- en familieleven en de gezondheids-toestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoeker woont reeds sinds 2015 in België met zijn zus.

Dat verzoeker bijgevolg een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet.

De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn familieleden en zijn privéleven wordt verscheurd en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en privéleven.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 74/13 Vw. en 8 EVRM geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoeker en zijn familie, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident.

Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.19. Zoals reeds eerder gezegd kan verzoeker niet dienstig de schending opwerpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is waarop voormelde wetbepaling betrekking heeft.

2.20. Uit de bestreden beslissing blijkt wel dat ze, in het licht van de verplichting om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de zaak bij het bepalen van de duur van een inreisverbod, de persoonlijke en familiale situatie in kaart heeft gebracht.

2.21. Zo stelt de bestreden beslissing: *"Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus."*

2.22. Verzoeker is echter van oordeel dat hij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met zijn zus aangezien hij sedert 2015 met haar samenwoont in België. Hij meent dat de handhaving van de bestreden beslissing als gevolg heeft dat hij wordt gescheiden van zijn gezinsleden en dat zijn privéleven wordt *"verscheurd"*.

2.23. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige verwanten enkel wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

2.24. Uit de diverse beslissingen tot weigering van verblijf die reeds werden getroffen ten aanzien van verzoeker (cf. punt 1) en die zich bevinden in het administratief dossier blijkt dat deze steunden op de motieven dat niet kon worden vastgesteld dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Twee bijlagen 20, die van 17 juni 2019 en die van 15 juni 2020, waren reeds vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierin werd gemotiveerd dat verzoeker niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon, dat de door hem aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist, dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden werden aangetoond en dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Verzoeker heeft bij de Raad geen beroep ingediend tegen de eerdere bijlagen 20 met bevelen, zodat deze definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer. Ook de bijlage 20 die verzoeker samen met het thans bestreden inreisverbod werd verstrekt, wijst erop dat niet kon worden vastgesteld dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn zus. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen enkel element aan dat erop wijst dat er toch sprake is van een bijkomende afhankelijkheid t.a.v. van zijn zus en schoonbroer. Louter samenwonen met hen volstaat te dezen niet.

2.25. Verzoeker beweert wel maar toont niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij komt niet verder dan clichématig te poneren dat hij de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte in de Belgische samenleving.

2.26. Bijgevolg is er geen sprake van een beschermenswaardig gezins- en privéleven in de zin van voormeld verdragsartikel.

2.27. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd voor wat betreft de duur van het inreisverbod, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen waarin onder meer werd ingegaan op de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, die verplichten tot een afdoende motivering.

2.28. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond door te poneren dat de negatieve impact van de bestreden beslissing “[...] voor ieder redelijk denkend mens evident [is]”.

2.29. Ten slotte figureren er in het verzoekschrift nog theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht, machtsoverschrijding en de formele motiveringsplicht waarvan de Raad slechts akte neemt. Ze kunnen bezwaarlijk aantonen dat de verwerende partij deze beginselen daadwerkelijk met de voeten heeft getreden.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA